

Sygn. akt IV CSK 698/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. S. i A. S.

przeciwko M. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Powodowie A. S. i J. S., domagali się zasądzenia od pozwanego M. L. na swoją rzecz solidarnie kwoty 133 222,21 zł z tytułu odszkodowania oraz kwot po 7.500 zł na rzecz każdego z powodów z tytułu zadośćuczynienia, powołując się na odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego komornika za szkody wyrządzone jego niezgodnym z prawem działaniem przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych. Wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w B. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 121 020 zł z odsetkami ustawowymi oraz oddalił powództwo w pozostałej części. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 listopada 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelacje obu stron od tego orzeczenia. W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego należy w pierwszym rzędzie przypomnieć, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej

instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i orzecznictwa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Pozwany oparł wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na okolicznościach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii, czy asesor komorniczy, któremu zlecono prowadzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji ponosi samodzielną odpowiedzialność, w tym wobec wierzyciela (powodów) oraz zatrudniającego go komornika, za naruszenie przepisów postępowania egzekucyjnego. Kolejne sformułowane przez skarżącego zagadnienie dotyczy tego, czy w świetle przepisu art. 875 § 1 k.p.c., który stanowi, że jeżeli licytacja nie doszła do skutku, wierzyciel może w ciągu dwóch tygodni od otrzymania zawiadomienia komornika żądać wyznaczenia drugiej licytacji lub przejąć na własność ruchomości wystawione na sprzedaż albo niektóre z nich w cenie nie niższej od ceny wywołania, przeprowadzenie pierwszej i drugiej licytacji zgodnie z wnioskiem wierzyciela przed upływem dwóch tygodni, było działaniem bezprawnym skutkującym powstaniem odpowiedzialności pozwanego.

W nawiązaniu do tak sformułowanej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego

abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone przez skarżącego wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego przez niego sposobu ich usunięcia, a ponadto wykazać wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego we wniosku problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy.

Przedstawione przez skarżącego zagadnienia nie spełniają przytoczonych wyżej wymagań. Jeżeli chodzi o zagadnienie sformułowane na gruncie przepisów art. 23 ust. 1 w zw. z art. 36 ust. 1, 2 i 3 i art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 z późn. zm.), dotyczące odpowiedzialności komornika za czynności przeprowadzone przez asesora komorniczego, skarżący ograniczył się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do przytoczenia treści wymienionych przepisów oraz wyrażenia przedstawionej wątpliwości. Nie przedstawił natomiast żadnego wyводу prawnego zmierzającego do wykazania, że przedstawiony problem dotyczy rzeczywiście abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego a nie stanowi wyłącznie subiektywnej wątpliwości skarżącego. Brak ten jest tym bardziej istotny wobec jednoznacznej treści przepisu art. 36 ust. 3 powołanej ustawy, zgodnie z którym za działania osób wymienionych w ust. 1 i 2 (aplikantów komorniczych i asesorów komorniczych) związane z postępowaniem egzekucyjnym komornik odpowiada jak za działania własne. Gdyby z kolei rozumieć przedstawione zagadnienie jako dotyczące problemu ewentualnej odpowiedzialności asesora komorniczego (czy to wobec powodów, czy to wobec komornika), nie sposób przyjąć, że ma ono znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro dotyczy ona odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego komornika. Kolejne wskazane zagadnienie, dotyczące wykładni przepisu art. 875 § 1 k.p.c., pozostaje bez związku z rozstrzygnięciem niniejszej sprawy. Z uzasadnienia

zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że jeśli chodzi o ustalenie dotyczące działania asesora komorniczego z naruszeniem tego przepisu, Sąd Apelacyjny uznał, że jest związany na podstawie art. 11 k.p.c. ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego asesora za przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że i w tym zakresie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada wyżej przedstawionym, powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i doktrynie, wymaganiom i sprowadza się wyłącznie do krytyki stanowiska Sądu Apelacyjnego, w dodatku opartej na zakwestionowaniu dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi - co należy podkreślić - Sąd Najwyższy jest związany w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził również, że jest ona oczywiście uzasadniona, ale nie umotywował bliżej przywołanej przyczyny kasacyjnej. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na tej przyczynie kasacyjnej nakładało na niego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz wykazania, że naruszenie to doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Brak uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w tym zakresie nie pozwala na przyjęcie, że występuje przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy nie zawarł w postanowieniu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wobec nie zamieszczenia w skardze kasacyjnej wniosku o przyznanie pełnomocnikowi tych kosztów ze środków Skarbu Państwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2017 r. V CSK 677/16, nie publ.).